

[Jens Møller.]

tinget som en sandkasse. Det er ganske forkert. Det er langt snarere og bedre at sammenligne det med en have, en parlamentarisk have.

Se nu f. eks. her i sommer. Da var der nogle børn, der ville tilplante haven, sådan som de nu kunne lide den. Vejret var dejligt, solen skinnede, og arbejdet gik let fra hånden, men de fik nu ikke megen fred til arbejdet, for uden for hegnet stod den store, stærke Thomas og råbte og regerede og blandede sig i alting, og børnene og deres anfører, der hed Anker, måtte rette sig efter, hvad han sagde, for de var nok lidt bange for, hvad han ellers kunne finde på.

Nu var det imidlertid så uheldigt for Anker og hans venner, at de ikke var nok til selv at forsvare deres dejlige have, og derfor måtte de have nogle flere med, og disse ny drenge var slet ikke tilfredse med haven. Særlig var der to store, blodrøde planter, boligsorg og engangstaks, som man slet ikke kunne forlige sig med. De syntes, de var grimme og så ud til at ville kvæle alle de øvrige planter. De skulle ud. Anker forsvarede dem længe, men til sidst måtte han give efter og rykke dem op med roede.

Det blev Thomas meget vred over, og han skældte ud værre end nogen sinde, så Anker blev så bange, at han smed Jens og Christian ud af haven. Det beroligede Thomas noget. Kort efter røg også René og Erhard ud. De ødelagde alt for meget, sådan som de trampede rundt i haven, ja, ud over hele parcellen, syntes Anker. Den lille Svend var der heldigvis ikke meget vrøvl med. Han fandt sig troligt i alt, bare han fik lov til at have et lille hjørne af haven til sine private radiser.

Nu var gode råd dyre for Anker, og i sin fortvivlelse begyndte han at lege med Store Poul og Lille Poul. De havde nu ellers aftalt med Jens og Christian, hvad de syntes der skulle plantes i haven – men alligevel. Anker holdt stædigt ud, og til sidst blev han enig med dem. Thomas rasede, og Anker måtte med blødende hjerte fjerne endnu flere af sine dejlige blomster og plante nogle af Store Pouls og Lille Pouls i stedet for.

Intet under, at det blev en mærkværdig have, ja, rent ud sagt en parlamentarisk have. Der var meget lidt stedsegrønt i den, og det meste af det var bare sommerblomster, så det varer nok ikke længe, inden Anker igen må i gang med at få sin have plantet til. Men se, det er en helt anden historie.

Ib Christensen (DR):

Jeg lyttede med interesse til hr. Jens Møllers havehistorie, men desværre var det karakteristisk, at det eneste, hr. Jens Møller glemte, var havejorden.

Til hr. Auken, der jo var meget inde på spørgsmålet om kapitalgevinster og jordpolitik, og hvorfor der ikke er noget jordpolitik i det, regeringen nu er nået frem til med de tre gamle venner, vil jeg godt sige, at det ikke er rimeligt at stille det op, som om valget stod imellem at få en beskæftigelsesplan gennemført og en dagsorden vedtaget. Det er ikke rimeligt, for sagen er den, at regeringen ikke har undersøgt – ud over hos en ganske bestemt kreds af partier, hvor man eventuelt kunne få et flertal for en beskæftigelsesplan og en økonomiplan – om der var andre, der måske var villige til på området at støtte regeringens beskæftigelsespolitik.

Det er klart, at de, der vil støtte den, selvfølgelig også må være med til at betale, til at finansiere, og det er der ingen af partierne her i tinget der i og for sig har vendt sig imod. Derfor er det ikke helt holdbart at tro, at man kan klare tingene for socialdemokratiet, at legitimere den politik, man fører på dette område, ved blot at sige dette nemme slagord, at valget stod mellem at få en plan igennem og at vedtage eller ikke vedtage en dagsorden, og med denne arrogante indstilling altså gøre det, som man måske er på vej til, at nedstemme, eller i hvert fald ikke stemme for, en dagsorden, der kunne forpligte regeringen til at foretage sig noget på dette punkt.

Det samme må jeg sige til hr. Niels Helveg Petersen, der med lignende bemærkninger afviste dagsordenen. Det, der var i vejen med denne dagsorden, var altså, at man ikke kunne løse problemerne med en dagsorden, og det er underforstået, at når det i en dagsorden beskrives, hvordan problemerne skal løses, så duer den ikke. Det, der er i vejen med den dagsorden, retsforbundet stillede under afslutningsdebatten, var altså, at den ikke indeholdt nogen forslag om løsninger. Så hvad enten en dagsorden indeholder forslag om løsninger, eller den ikke gør, kan det radikale venstre altså ikke støtte nogen dagsorden, der opfordrer regeringen til at gribe ind mod de arbejdsfri gevinster på jord. Og det er jo trist for partier som socialdemokratiet og det radikale venstre, der har en samfundsovertagelse af jordværterne på deres program. Man skulle ellers tro,